Visele

On Ianuarie 02, 2017

Efectuează o corectare și o lărgire a concepțiilor hotărâtoare despre ceea ce înseamnă putere însuflețitoare, amplificând dialogul pe care-l porți cu tine însuți în realitatea unei experiențe unice.

Exista ceva mult mai mult decât șansa stabilității într-un fond originar și revelator de sensuri. Exista conceptul de formă în estetica visului, numit de mine "Legea". Colorată de impulsul dorului după cele memorate de o existență dansând desculță printr-o multitudine de lumini și umbre, de impulsul a ceea ce se întâmpla în afara mea, dar prin mine, legea a reușit să învingă în ciuda opoziției celor ce nu se cuvântă.

Acel ireal moment în care trăgeam de firul nevăzut al întemeierii unui castel de nisip, pentru a elibera sacii de moloz din neguri de timp uitate, era în sfârșit pregătit să se nască. Unui ireal izvorât dintr-un moment de cumpănă, când nu știi cine ești și ce vrei de la viață, când nu vezi firul Ariadnei și nu poți găsi ieșirea din labirintul propriei memorii, propriei căutări în alte timpuri, i se cere o ultimă confirmare a naturii sale prin excelență problematice: de ce trebuie să existe un dat al conștiinței?

Cu toată vraiștea totală a degringoladei temporalității care denatura culorile imaginației mele, în care nu știam cine sunt de fapt, sau încotro mă îndrept, am elaborat cu mari dificultăți un model de univers. Fără singularitate inițială și fără limite. Asemenea unui vrăjitor care reușește, pornind de la spirit, să transforme materia inertă în căldură și lumină.

Leadership: Poți să te manifești ca un dat al conștiinței într-o creație a minții a cărei elaborare continua să-ți pună la încercare experiența de a fi prezent într-un vis care nu este decât o halucinație fără înțeles?

Lăsați-mă să mă fac înțeles, fiindcă sigur nu mă înțelegeți. Trăiam între sentimentul de a fi parte dintr-un vis, și impulsul de a căuta explicația pentru care aș dori să fac parte din acest vis. Şi îmi imaginam trăind acest vis în toate detaliile sale, chiar dacă visul însuși părea să fie parte din impulsul demistificator al conștiinței de a-mi înțelege ființa dintr-un punct mai înalt, de pe un piedestal al veacurilor spre pomenire și veșnică neuitare. Un singur imn se intona în acest nou univers, repetându-se constant fără să indice termenul sau rezultatul final: "Totul este al meu ! "

Ar fi trebuit să-mi dau seama, dovedind grandoare și prestanță, că a mă recunoaște stăpân și conducător în propria uitare, în propriul anonimat, în soarta visului unde cerul are numai culoarea dimineții însorite, era doar o modalitate a distanțării de obișnuit. Dar reprezenta, totodată, urmarea firească a convenției privirii încadrate în decupajul neașteptat al unei creații spectaculare care își dorea răspândirea unei povești de care nu te mai poți despărți.

Şi, uite așa, s-a născut în mine un fel de năzuință spre mai sus, în parte vanitate, în parte curiozitate debordantă, în parte o emoție atât de mare, încât nu mai eram atent la niciun reper din realitate. Cred că o forță de contrazicere a unui raționament bazat pe presupuneri, pe nevoie și analogie, a lucrat intens la capul și creierul meu.

Leadership: Experiența ta subiectivă este una confesivă la modul existențial abstract atunci când se trezesc în tine năzuințe mai înalte?

Ceea ce scria dr. Picioruș Gianina despre scriitorul român, Nichita Stănescu, merită atenție: *"El a încercat să se imprime într-un sentiment inefabil și impersonal ca într-o culoare albastră, pentru a deveni nemuritor, reactualizabil în fiecare cititor. A vrut să prindă esența sufletului său în poezie, dar această comprimare de sine l-a rănit până la urmă."*

Dacă vrei să te socotești drept cauză a unei urmări, dacă vrei să devii un fenomen care prin natura sa este apt de a produce o schimbare în lumea din jur, atunci trebuie deschizi ochii spre năzuințe care depășesc perspectivele realului. Poate că trebuie să te integrezi într-un vis care îți pune conștiința la încercare: de ce trebuie să existi într-un loc în care totul este la superlativ, și unde totul este aranjat doar pentru tine? În acest caz, tot conștiința ți-ar putea furniza răspunsul: pentru că omul care trăiește un vis trăiește exclusiv pentru sine, fără a trăi și pentru o cauză nobilă îmbrățișată de alți oameni.

Cine are pretenția de a deveni nemuritor, reactualizabil în fiecare cititor, trebuie să știe mai întâi de toate încotro se îndreaptă efectele incursiunilor sale într-o realitate zugrăvită de existență în culori contrastante. Puterea minții, puterea gândului, frământările, dubiile, aspirațiile, căutările, nădejdea, sforțările disperate, convulsiile deșteptării și ale regăsirii de sine, toate dau nuanțele unor culori care pot atrag atenția în mod repetat sub forma viziunilor înnoitoare sau înveterate.

O altă caracteristică a omului care trăiește o experiență subiectivă, precum cea a visului, este aceea de a se confesa, pentru ca esența sa (legată de reprezentarea propriilor trăiri și percepții, capacități și expectanțe) să poată străluci și arunca scântei în lumina zilei. El se vede obligat să elaboreze, cu mari dificultăți, un model de univers fără singularitate inițială și fără limite, asemenea unui vrăjitor care reușește, pornind de la spirit, să transforme materia inertă în căldură și lumină.

Adevărata încercare este aceea de a ne imagina cum arată lumea unuia care vrea să prindă esența sufletului său în propria creație, fără a fi conștienți de profundul în care el se scufundă. Un singur imn se intonează în această lume, repetându-se mereu fără să indice termenul sau rezultatul final: "Totul este al meu".

Necesitatea de redare a unei experiențe subiective, adică o corectare și o lărgire a concepțiilor hotărâtoare despre ceea ce înseamnă putere însuflețitoare și lumină călăuzitoare, are ca resursă de bază dorința excesivă de dominație: „Totul este al meu ! ”

Visele sunt simbolul unei experiențe de revelare a realității sinelui suprem. Omul care se privește adesea drept o incursiune în timp și în spațiu, omul care își amplifică dialogul pe care-l poartă cu el însuși, considerându-se reflexia unei părți din el însuși fabricată dincolo de ceea ce se produce în viața reală, va genera întotdeauna dilatarea realității, mereu într-o nouă formulare.

Iar dilatarea realității este calea de mijloc a năzuințelor de autodepășire.

Source: https://neculaifantanaru.com/visele.html